

въ свѣшло одѣло, и ми рече: Азь самъ швой Ангель хранишель, вспани и да идеме на друго мѣсто. И абіе взе ме за рлка, и преминувахме съ непоняшна скоросшь, кашо сось крыла презъ небеснаша пространность. Но скоро дойдохме на единъ опъ безчисленныше свѣшове, гдѣшо се запрехме, и мой Ангель хранишель ошкъсна единъ лисщъ опъ одного древа, и ми го подаде, и рече: Виждь шого черва койшо опъ одного края лисна пълзи на другій край, и когошо е живошь шокмо дванаесшь часовъ.

Азь погледнахъ на черва, койшо ми се спруваше какъ издыха, и се удивлявахъ на крашкосшь неговаго живоша, наипаче когдa чухъ шого самага черва да дума: « О Боже мой! колко долго поживѣхъ, и съ задоволспво сега умиремъ, защото видѣхъ Солнцешо да се роди и да зайде. » При шыя рѣчи рече ми Ангель: О крашковидный смершниче! научисе шука да познаешъ безумныше швои желанія, и да се навькнешъ на задоволспво, коешо е благополучіе цѣлаго челоуѣческаго живоша, а шрудъ и честностьша са благословеніе божіе, и ушѣшеніе спаросши. При шова Ангель спана невидимъ, и азь усшрашився пробудихсе. Това познай и шы Деоне! какъ, « койшо добро живи, шой долго жи-